

Ιστορίες του χωριού - Φάρσες μιας άλλης εποχής

Την δεκαετία του '60 εγώ ήμουν μικρός, αλλά θυμάμαι αρκετά από την δράση των συγχωριανών μου στο χωριό. Δεν υπήρχε τηλεόραση, και δεν υπήρχε ούτε καν ρεύμα. Θυμάμαι ότι μια ομάδα καμμιά δεκαριά από τους πιο νέους και πιο δραστήριους του χωριού έβρισκαν διάφορους τρόπους για να σπάνε την μονοτονία του χωριού. Ο καθημερινός τρόπος ήταν με το να πειράζουν τον τρελό του χωριού, ο οποίος τρελός όπως λέγανε οι πιο γέροι, ήταν λίγο αγαθός αλλά τον αποτρέλανε η ομάδα των νέων από τα πολλά και έντονα πειράγματα.

Η ομάδα αυτή είχε εντοπίσει ποιοι είναι οι πιο αγαθοί του χωριού, αλλά και των πλησιέστερων χωριών. Ήταν καλό να μην σε βάλουν στο μάτι, άμα σε έβαζαν στο μάτι μπορούσαν να σε αποτρελάνουν.

Μια μέρα, από ένα κοντινό χωριό ήρθε κάποιος για να αγοράσει ένα μουλάρι. Έπεσε αμέσως το σύνθημα, γιατί ο αγοραστής ήταν ένα αγαθό ανθρωπάκι, και ήταν του χεριού τους. Αφού αγόρασε το μουλάρι, το πήρε τραβώντας από την καπιστριάνα να το πάει στο χωριό του. Στον δρόμο συναντά τον πρώτο, ο οποίος τον χαιρετά ...

- Καλώς όρισες μπαρμπα-Μήτσιο στο χωριό μας. Τί καλές δουλειές;
- Να, ήλθα και αγόρασα το ζωντανό που βλέπεις.
- Μπράβο μπαρμπα-Μήτσιο, ωραίο γαϊδούρι αγόρασες.
- Μα τί λες παλικάρι μου; Μουλάρι είναι δεν το βλέπεις;
- Όχι μπάρμπα, γαϊδούρι είναι.
- Δεν ξέρω τι λες... Εγώ μουλάρι αγόρασα...

Και τράβηξε το μουλάρι και προχώρησε. Αλλά, έλα μου πιο κάτω, του την είχε στήσει ο επόμενος της ομάδας, και το δούλεμα του μπάρμπα συνεχίζεται...

- Καλώς όρισες μπαρμπα-Μήτσιο και καλορίζικο το γαϊδούρι.
- Ευχαριστώ παλικάρι μου, αλλά μουλάρι αγόρασα. Δεν το βλέπεις;
- Επειδή το βλέπω, είναι ωραίο και εύσωμο, αλλά είναι γαϊδούρι.

Ο μπαρμπα-Μήτσιος τράβηξε τον δρόμο του μουρμουρίζοντας. Είχαν αρχίσει οι αμφιβολίες. Πιο κάτω τον περίμενε ο επόμενος της ομάδας, και το δούλεμα συνεχίζεται, μέχρι να πειστεί ο μπαρμπα-Μήτσιος ότι αγόρασε γαϊδούρι...

Και τότε παίρνει στροφή, πάει στον πωλητή και γίνεται ένας καυγάς τρικούβετος. Είδε και έπαθε ο πωλητής να καταφέρει να πείσει τον μπαρμπα-Μήτσιο, ότι δεν είναι γαϊδούρι το ζώο που του πούλησε αλλά μουλάρι, και ότι του κάνουν πλάκα οι νεολαίοι του χωριού.

Στο ίδιο μοτίβο και η επόμενη καζούρα...

Ήταν μερικοί από τους νεολαίους στο καφενείο του χωριού και βλέπουν από μακριά να έρχεται στο καφενείο ο μπαρμπα-Γιάννης. Ήταν ότι πρέπει -του χεριού τους- και τον περιλαβαίνει ο πρώτος...

- *Καλώς τον μπαρμπα-Γιάννη. Τί θα σε κεράσουμε;*
- *Εεε, θα τον πιω ένα καφέ κι ευχαριστώ.*

Και το δούλεμα αρχίζει, με τον δεύτερο...

- *Είσαι καλά μπαρμπα-Γιάννη; Φαίνεσαι κομμένος.*
- *Όχι, μια χαρά είμαι.*
- *Κι εμένα μου φαίνεσαι κομμένος, συνεχίζει ο τρίτος*

Ο μπαρμπα-Γιάννης μάλλον άρχισε να αμφιβάλλει και δεν απάντησε.

- *Κι εμένα σαν κίτρινος μου φαίνεσαι, συνεχίζει ο επόμενος.*
- *Ναι, τώρα που το λέτε, συνεχίζει ο επόμενος, κι εγώ σε βλέπω σαν κίτρινο.*

Και το δούλεμα συνεχίζεται, μέχρι που ο μπαρμπα-Γιάννης σηκώθηκε λέγοντας ότι δεν αισθάνεται καλά, και τράβηξε για το σπίτι. Δεν πέρασε πολύ ώρα και να σου η Γιαννού να τα βάζει με τους νεολαίους: «*Δεν ντρέπεστε; Δεν έχετε άλλη δουλειά να κάνετε; Τι του κάνατε του άντρα μου και έπεσε στο κρεβάτι του θανατά;*».

Παμπόνηρη γυναίκα, μυρίστηκε την πλάκα των νεολαίων. Πάντως, ο μπαρμπα-Γιάννης την έβγαλε για τρεις ημέρες στο κρεβάτι.

Ο δεσπότης της περιοχής ήταν το επόμενο θύμα τους...

Θα εγκαινιάζαν στο χωριό κάποιο νεόχτιστο εξωκκλήσι. Ο πρόεδρος του χωριού αγκάρεψε έναν από τους νεολαίους να μεταβεί στην έδρα της μητρόπολης και να

φέρει τον δεσπότη. Μέχρι να έλθει η ημέρα να τον φέρουν, η ομάδα των νεολαίων συσκέπτονταν τι χουνέρι θα του έκαναν. Ήλθε η ημέρα και ο νεολαίος που είχε ορισθεί, πήγε και έφερε καβάλα στο μουλάρι τον δεσπότη. Στον δρόμο όμως, πέρασαν από ένα αυλάκι, που τροφοδοτούσε με νερό έναν νερόμυλο. Το μουλάρι στύλωσε τα πόδια και δεν περνούσε το αυλάκι, παρ' όλες τις παροτρύνσεις του νεολαίου. Καθ' ότι του φώναζε «*Ντε... Ντε... Ντε...*», αλλά που να υπακούσει το μουλάρι, και άθελα του, του ξεφεύγει το «*Ντε... Ντε... Που σε έχει ο Διάολος καβάλα!*». Ο δεσπότης έσφιξε τα δόντια και κουβέντα δεν είπε· ίσως να αναλογιζόταν...«*κακή αρχή κάναμε*».

Ο νεολαίος μόλις συνειδητοποίησε τι είχε πει άθελά του, άρχισε να γελά μέσα του και δεν έβλεπε πότε θα φθάσει στο χωριό να μοιραστεί το γέλιο με τους άλλους της ομάδας. Αφού κάναν τα εγκαίνια, παρέθεσαν γεύμα στο καφενείο του χωριού. Μετά το πέρας του γεύματος και της συζήτησης που ακολούθησε, ήρθε η ώρα του ύπνου. Τότε, αρχίζει ένας από τους νεολαίους...

- *Μακαριώτατε, θα μου κάνετε μεγάλη τιμή να κοιμηθείτε στο σπίτι μου.*
- *Αυτό αποκλείεται, πετάγεται ο δεύτερος, εγώ θα φιλοξενήσω τον μακαριώτατο.*
- *Αδύνατον! Στο δικό μου σπίτι θα κοιμηθεί ο μακαριώτατος, συνεχίζει ο τρίτος.*
- *Κάντε πίσω όλοι! Εγώ θα φιλοξενήσω τον μακαριώτατο, πετάγεται ο επόμενος χειρονομώντας.*

Όλοι ήθελαν να τον φιλοξενήσουν. Τα πνεύματα άναψαν στην αρχή με σπρωξιές, και δεν άργησαν να πέφτουν και οι γροθιές. Γίνανε όλοι μαλλιά κουβάρια, δεν ήξερες ποιος εβάραγε ποιον. Ο δεσπότης φώναζε «*Ησυχάστε χριστιανοί!*», αλλά κανείς δεν τον άκουγε. Οπότε μπρος στο μεγάλο πρόβλημα, που δημιουργήθηκε, ο δεσπότης βάζει μια δυνατή φωνή: «*Ησυχία! Αφού μαλώνετε, δεν πρόκειται να κοιμηθώ σε κανενός το σπίτι, αλλά θα κοιμηθώ στο καφενείο επάνω στις καρέκλες, και η απόφασή μου είναι αμετάκλητη*».

Οι νεολαίοι μετά δυσκολίας συγκρατούσαν τα γέλια. Το χουνέρι στον δεσπότη είχε πετύχει πιο καλά και απ' ό,τι υπολόγιζαν.

Το επόμενο χουνέρι ήταν για έναν συγχωριανό τους, ο οποίος το έπαιζε άφοβος. Ως γνωστόν, τα πιο παλιά χρόνια, που οργίαζαν οι κατσκοκλέφτες, για να μπορούν την νύχτα να δρουν ανενόχλητοι, διέδιδαν ότι είδαν φαντάσματα σε διάφορες καίριες τοποθεσίες. Αυτή η κατάσταση είχε δημιουργήσει μια φοβία τις νυχτερινές ώρες. Επειδή ο συγχωριανός τους το έπαιζε άφοβος, σχεδίασαν το

χουνέρι που θα του έκαναν...

Στο χωριό έχουν το έθιμο, τους νεκρούς, επτά χρόνια μετά τον θάνατό τους, να βγάζουν τα οστά τους από τον τάφο να τα βάζουν σε μία σακούλα πάνινη και να τα εναποθέτουν στο οστεοφυλάκιο. Μια μέρα, οι νεολαίοι αποφάσισαν να θέσουν το σχέδιο τους σε εφαρμογή. Τον περίμεναν το βράδυ στο καφενείο. Εν το μεταξύ, δύο από αυτούς, πήγαν και κρύφτηκαν μέσα στο οστεοφυλάκιο. Ρεύμα ακόμη στο χωριό δεν είχε πάει, γι' αυτό υπήρχε απόλυτο σκοτάδι.

Μόλις μπήκε ο άφοβος στο καφενείο, δεν άργησαν να του φέρουν την συζήτηση, για τον φόβο την νύχτα. Για άλλη μια φορά ο άφοβος το έπαιξε άφοβος. «Τότε», του λένε οι άλλοι, «αφού δεν φοβάσαι πήγαινε στο οστεοφυλάκιο και φέρε μας ένα κόκαλο από έναν πεθαμένο». Ο άφοβος, για να αποδείξει ότι δεν φοβάται, φεύγει για το οστεοφυλάκιο. Με τον αέρα του άφοβου, μπαίνει μέσα και λύνει μια σακούλα κάποιου πεθαμένου, αρχίζει να τραβά ένα μεγάλο κόκκαλο και τότε με βαριά φωνή ένας από τους κρυμμένους του λέει: «Άσε το κόκαλό μου κάτω ρε...».

Ο μέχρι εκείνη την στιγμή άφοβος, τρόμαξε, τα παρατάει όλα και όπου φύγει φύγει. Έκανε μέρες να πατήσει στο καφενείο. Και όταν μετά από μέρες εμφανίστηκε τον άρχιζαν στην καζούρα που κράτησε πολλούς μήνες.

Ιωάννης Θεοδωρόπουλος